

Ca l'Espardenyer

Monistrol de Calders

Ubicació

Comarca: Moianès
Lloc/Adreça: C/ Sant Llogari, 2
Alçada: 447

Coordenades:

Latitud: 41.7602
Longitud: 2.01488
UTM Est (X): 418109
UTM Nord (Y): 4623621

Classificació

Número de fitxa 08128-312
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Modern Contemporani Popular
Segle XIX-XX
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: pendent de rehabilitació o enderroc.
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Altres
Titularitat Pública
Titular: Ajuntament de Monistrol de Calders. Carrer de la Vinya, 9, 08275 Monistrol de Calders
Autor de la fitxa Sara Simon Vilardaga
Data de registre de la fitxa: dt., 16/07/2019 - 02:00

Descripció

Edifici d'habitatges a quatre vents llevat de l'extrem sud est on comparteix mitgera amb un altra edificació veïna. De planta rectangular, s'organitza en alçat en planta baixa, planta pis i golfes, amb una coberta de teules formant dues vessants amb el carener orientat perpendicularment al carrer del Torrent. L'accés a l'interior es realitza mitjançant els portals situats a dit carrer, concretament tres portals de diferent factura que confirmen les nombroses intervencions que ha sofert l'edifici al llarg del temps. Tots tres disposen d'emmarcaments realitzats amb maó massís i llindes escarseres realitzades amb maó de pla o bé col·locats al sardinell, la qual cosa indica les diferències temporals. Aquesta façana disposa d'una obertura a la planta pis amb emmarcaments de grans carreus de pedra als brancals, llinda monolítica i ampit, també monolític, motllurat sobresortint lleugerament de la línia de façana. Al costat d'aquesta finestra s'observa el paredat d'una segona obertura amb grans carreus de pedra. A la segona planta (golfes) i a la zona del capcer es disposa d'una obertura amb brancals de grans carreus de pedra i llinda escarsera de maons de pla. En general, els murs de càrrega de l'edifici s'estructuren a base d'un paredat comú amb uns forjats de bigues de tronc de fusta. Als extrems de la façana del carrer del Torrent es disposen cantoneres de reforç realitzades amb grans carreus de pedra escairada. La façana del sud est de l'edifici és la que ha sofert majors transformacions, sobretot a la planta baixa on es poden veure restes d'una estructura adossada, avui dia desapareguda, i a la planta baixa unes obertures tapiades amb llindes de maó. Les obertures del primer nivell són el resultat d'una substitució d'antigues estructures de les quals es poden observar restes de carreus que conformaven els brancals al costat de balcons ampitadors sense barana i mig paredats. A la segona planta s'observen tres obertures formant una galeria i rematades per arcs escarsers realitzats amb maons col·locats de pla. L'estructura dels murs de càrrega és la mateixa, és a dir, de paredat comú. Els baixos de la façana del carrer de Sant Llogari no disposen de cap obertura mentre que la primera i segona plantes disposen de dues finestres alineades i conformades, les del segon nivell, per brancals d'obra de fàbrica de maó massís i llindes de maó de pla, mentre que les del primer nivell són més senzilles, amb llinda plana sense cap emmarcament remarcable. El primer nivell disposa a més d'una tercera obertura: un balcó ampitador amb brancals format per grans carreus de pedra escairats que suporten una llinda monolítica, també de pedra, i que disposa d'una barana de ferro simple amb barrots verticals i passamà senzill.

Història

Una de les primeres notícies documentals amb referència a la construcció de la casa és la declaració jurada que va fer la propietària de la casa davant l'Ajuntament l'any 1952, on afirmava que la seva construcció datava, aproximadament, de l'any 1600. Amb tot, però, cal ser prudents ja que seria bo poder confirmar aquesta data amb documentació més precisa.

Des d'inicis del segle XIX consten referències cadastrals de la finca. La primera notícia descriptiva de la casa és de l'època que pertanyia a la família Sanfeliu, en un testament de l'any 1862 explicita la casa com una "casa de dos solars al carrer Sant Llogari amb hort contigu" de la seva propietat. La família Sanfeliu van ser els propietaris des de 1810 fins a la dècada de 1870 els quals es dedicaven al treball de camp, majoritàriament la vinya. A partir de 1880 l'edifici apareix esmentat en diversa documentació amb el nom de Cal Montserrat, probablement fent menció a Josep Montserrat Saladic, hereu de Cal Saladic i on consta que tenia un cup en aquest indret. L'any 1882 l'edifici apareix descrit als fulls de contribució urbana com una casa de dues plantes i propietat d'un resident a Castellar del Vallès. A partir d'aquest moment l'edifici apareix diverses vegades al padró municipal sent propietat de diversos personatges, fins al final de la dècada de 1920 on Jaume Catot i Orpina, d'ofici espardenyer, que serà el que donarà nom a l'edifici i que s'ha conservat fins a l'actualitat. Durant tot el segle XX la casa passà per diversos llogaters: Pius Camprubí Fornells el 1940 (jornaler), Carme Ponsa i Estrada el 1950 (indústria tèxtil), etc. Finalment, el 23 de gener de 2007 l'Ajuntament de Monistrol de Calders adquirí Ca l'Espardenyer.

Bibliografia

-ERILL I PINYOT, G.; GUAL I PURTÍ, J.; MANENT I ORISTRELL, Ll. (2006): Monistrol de Calders. El poble dels pagesos enginyers. Ajuntament de Monistrol de Calders, Diputació de Barcelona i Consorci per la promoció dels municipis del Moianès.

-GUAL I PURTÍ, J. (2010): Monistrol de Calders, del calaix, una imatge i una història. Ajuntament de Monistrol de Calders i Zenobita edicions.